

Vychádzať so svetom a byť oblúbený je cesta široká

Jozef Duháček

26. októbra 2020 ✚ *Spoločnosť*

Nasledujúce riadky sú v príkrom rozpore s dnes panujúcou atmosférou ekumenického bratania sa s nekatolíkmami, sú však v perfektnnej zhode s realitou. Ukazuje sa, že katolíkom veľmi škodí, keď dobre vychádzajú s ateistami, protestantmi, liberálmi a inými nekatolíkmami, s ktorými sa delíme o jeden štát, o jeden životný priestor. Tým sa samozrejme nestráca naša povinnosť zachovávať pokoj a mier so všetkými ľuďmi, správať sa k nim spravodlivo a milosrdne, preukazovať im skutky kresťanskej lásky natoľko, nakoľko je to v našej moci. **Milujte svojich nepriateľov!** Je dokonca možné, že si nás niektorí z nich budú za to trochu vážiť, rešpektovať, možno niektorých z nás aj milovať a to prispeje k našej odmene, ktorú získame od Všemohúceho. Ale vec sa má inak.

Či sú to ateisti a liberáli, či sú to protestanti alebo inoverci, oni si nás nevážia, kým sme katolíkmami a už vôbec nie preto, že sme katolíci. Začíname sa im páčiť až vtedy, keď prestávajú vidieť rozdiel medzi sebou a nami. A preto občas stoja na našej strane, či dokonca bránia naše práva. Naozaj nie je medzi nami rozdiel? Sme si podobní v tom, že sme ľudia s telom a nesmrteľnou dušou, že spolu patríme do toho istého štátu, sme spoločne poddaní toho istého panovníka a tej istej vlády, oni od nás a my častokrát od nich v rôznych životných situáciách závisíme. Rovnako cítime bolesť, keď nám niekto ubližuje, rovnako cítime vďačnosť, keď nám niekto pomáha. Pre toto sa hanbiť nemusíme. Príčinu hanbiť sa a vážny dôvod obávať sa, čo si o nás myslí Boh však máme vtedy, keď získavame ich podporu pestovaním **nepravdivého obrazu katolíckej Cirkvi**, nepravdivého obrazu toho, čím sú katolíci povinní byť a čo sú povinní veriť a robiť.

A vari sa nestáva až príčasto, že katolíci všetku pozornosť, starostlivosť a lásku venujú svetu, pretože sa až priveľmi podieľajú na jeho hriechoch? Vari sa nestáva, že katolíci až príchotne skláňajú hlavu pred svojvôľou ateistických vlád, ktoré ich sužujú stále väčšími, proti nim, viere a životu namierenými obmedzeniami, zákazmi, nariadeniami? Prirodzenosť je jedno s prirodzenosťou, milosť s milosťou, hriech s hriechom. Svet svedčí a bude svedčiť proti nám už tým, že sme ho milovali a on miloval nás. **Nemôžeme vychádzať dobre so svetom, ak sa nevzdáme niečoho vzácneho a svätého.** Svetu sa na vás páči všetko, až na vieru ktorú vyznávame. Svet nás vo svojom uvažovaní oddeľuje od našej viery a robí si o nás názor bez prihliadnutia k tejto viere, ktorá je ale naším najvzácnejším pokladom. A svet sa až príliš usiluje, aby nás od tej viery oddelil aj v realite. Našu vzácnu vieru nám nateraz ešte milostivo ponecháva, ale len ako hračku, starožitnosť alebo zberateľský exemplár, ktorý si môžeme vystaviť doma na poličku a tešiť sa z neho. Ani liberáli, ani ateisti ani inoverci nechcú, aby sme našu vieru nosili, vyznávali a žili na verejnosti.

Svet uvažuje takto: „Títo ľudia sú lepší ako ich Cirkvi. Ich Cirkvi nestojí za nič, je prehnutá, skazená, zvrátená, ale katolíci, väčšina z nich, už našťastie nie sú ako bývali. Sú už modernejší. Otvorenejší, tolerantnejší. Sú takmer rovnakí ako ostatní ľudia. Ich viera, najmä v podobe akú mala prvých devätnásť storočí, je rozhodne bigotná, spiatočnická, zaslepená, perverzná a krutá, ale aj to sa už zlepšuje. **Majú už veľa osvietených kňazov, biskupov, arcibiskupov a kardinálov. Nechajme ich, nech sa**

ďalej vyvíjajú a menia. Nech dozrejú. Tie stredoveké názory zastáva už len málo z nich. Milujú svet tak ako my, rovnako nadšene ako my, prijímajú naše politické ciele a agendy, zamilovali sa do neobmedzenej slobody, odmietajú strohosť a prísnosť, nenávidia duševné otroctvo, väčšina sa hanbí za dávnych pápežov a koncily, za veľké víťazstvá a úspechy, ktoré kedysi dosiahli v boji so svetom sa ospravedlňujú, sotva už dnes veria v nejaké zázraky a sú otrávení, keď im niekto o zázrakoch rozpráva, nehovoria už o pekle ani o čistci, hnusia sa im obrazy v kostoloch, hnusí sa im krása, ktorou bola ozdobená stará liturgia a vyhýbajú sa téme odpustkov a už sa definitívne vzdali učenia o exkluzívne spásy. Nenávidia, keď o nich hovoria ako o spiatočníkoch, prahnú po nálepke „nový, progresívny, liberálny.“ Katolícka náuka je dnes už len niečo ako stranícky odznak, ale katolíci rozmyšľajú a uvažujú slobodne, sami za seba. Ako my. Stále viac ich bolí a stále horšie znášajú, stále viac sa hanbia, keď na nich zazeráme, keď ich kritizujeme, keď ich nenávidíme. A čím viac ich nenávidíme, tým viac sa nám túžia zapáčiť.“

Takto zmýšľa svet a my sa tomu nesmieme čudovať. Pýtam sa, či tak nezmýšľa preto, že o nás vie viac ako my sami? „Ak by ste boli zo sveta,“ vraví Kristus, „svet by miloval, čo je jeho, ale preto, že nie ste zo sveta, svet vás nenávidí.“ Tak hovoril Kristus o svojich apoštoloch. Ako by dnes hovoril Kristus o nás? Ak by ste boli zo sveta, svet by miloval, čo je jeho. To je svedectvo proti nám. Neschopnosť ustáť nenávisť a pohrdanie, nechota byť neoblúbený. Nie, svet nám nepripisuje viac, ako je pravda. Svet si svojich pozná, tých zahrňa slávou a láskou. Svet nás poznáva svojím vycibreným neomylným inštinktom úmerne tomu, ako zhadzujeme Kristovo jarmo a úmerne tomu si o vás vylepšuje mienku. Pamätáte, kde stál svet v prípade Róberta Bezáka? A ako ten neborák skončil? Najväčšia lichôtko, ktorú svet svojim môže dať je, keď o vás povie, že už neveríte.

A čo robíme my, katolíci? Od posledného koncilu nepretržite prispôbujeme dnešku, liberalizujeme, otvárame brány, obnovujeme, všetko meníme, zbavujeme sa stredovekého balastu, rušíme konfesijné štáty a štátne náboženstvá, sekularizujeme a ochotne prijímame „vedecké a moderné“ spôsoby. Prijímame novú osvietenú morálku. Všetko preto, aby sme nepôsobili ako staromódni podivíni, ale ako svieži, mladí, s prstom na pulze doby. Zahadzujeme to, čo nás charakterizuje, čo je naše, čo je unikátne. Všetko preto, aby sme boli populárni, milovaní a v móde, aby sme nikoho nevylučovali, nikoho neurazili. A stále to nie je dosť. Svetu sa to máli a stále sa to bude máliť, kým v nás zostane ešte aspoň štipka katolíckej viery.

Existuje večná nenávisť medzi svetom a Cirkvou. Cirkev ústami Apoštola hovorí: „Kto sa priatelí so svetom, stáva sa Božím nepriateľom.“ A svet to opláca, volá Cirkev odpadlíčkou, čarodejnicou, Belzebubom a Antikristom. Ona je obrazom a matkou predurčených a ak sa v okamihu smrti chcete nachádzať medzi jej deťmi, **musíte mať podiel na jej potupe, biede a utrpení, ešte kým žijete.** Nevysmieva sa snáď svet z toho všetkého, čo je na našom svätom náboženstve krásne, slávne a majestátne? Nepohrda snáď zvláštnym prejavom Božej Milosti? Neodmieta snáď kategoricky, že si možno zachovať čistotu v sexuálnej oblasti, že možno svoje pudy krotiť a žiť v zdržanlivosti? Nepohrda snáď sľubom celibátu? Nepopiera snáď Máriine panenstvo? Nepovažuje snáď jej samotné meno za zlo? Nevysmieva sa jej ako mŕtvoľe, napriek tomu že je to matka všetkých žijúcich a veľká Orodovnica za všetkých veriacich? Nerobí si svet žarty zo Svätých? Nevysmieva sa z relikvií? Neopovrhne sviatosťami? Nerúha sa Skutočnej Prítomnosti, ktorá sídli na oltároch a nezosmiešňuje snáď zúriivo našu vieru, že to čo svet volá chlebom a vínom je pravé Telo a Krv Baránka, ktorý spočíval pod srdcom Panny Márie a ktorý zomrel na kríži? Netrestá nás svet za obranu života a prirodzenosti?

Kto sme, aby s nami zaobchádzali lepšie ako s Pánom, Jeho Matkou a Jeho služobníkmi?

A kto sme, keď s nami zaobchádzajú lepšie?

Revolúcia je prevrátenie prirodzeného poriadku. V ňom stojí Boh nad svetom, lebo Boh ho stvoril a udržiava pri existencii. Revolúcia to prevrátila – podľa nej svet stojí nad Bohom, ba dokonca samotný svet je boh. Robotník si zaslúži svoju mzdu, povedal sv. Pavol. A naozaj ju dostáva. Dostáva mzdu od Pána, pre ktorého pracuje. Pre ktorého Pána a Boha teda pracujú katolíci dnes? A akú mzdu od neho môžu čakať?

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/vychadzat-so-svetom-a-byt-oblubeny-je-cesta-siroka/>